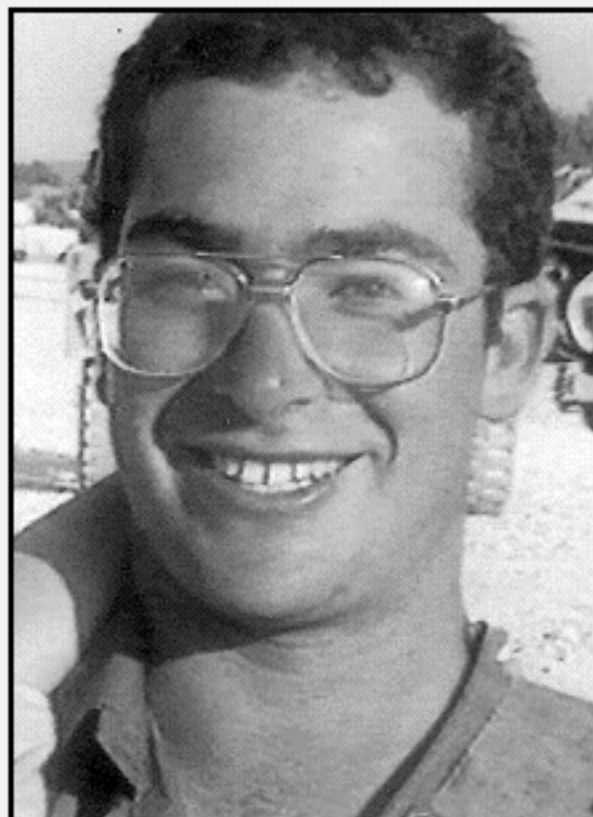

אזכרו של חן ירון ז"ל

יום מיתתו של אדם גדול מיום לידתו, למה?
שביום שנולד בו - אין אדם יודע מה מעשיו,
אבל כשמת - מודיע מעשיו לבריות

(שמות רבה מח א)

חן ירון

ז"ל

שירים לזכרו של חן ירון ז"ל

ירון

אלוקים קוטף את הפרחים המוגנים
אלו, שאם נביט בספרי המאזנים
שבכל יום כיפור בסיכום שנתי מוזנים,
אותם תמיד נמצא חתומים בספר הנענים

ורק אלוקים קוטף את הפרחים המוגנים
כי מעצמם זהירים הם ונבונים
ויד המקרה הקטלנית פוסחת בדרך כלל על אלו הזנים

ופרחים מוגנים אלו שאלוקים אליו אוסף,
אלו הם הסנדל לנוער שהולך יחף
נדירים הם ויחידי סגולה
מהווים מודל לחיקוי ולהערצה
ונישאים על כנפי התהילה

שירים לזכרו של חן ירון ז"ל

ופרחים מוגנים אלו מובאים לבוסתנו של אלוקים
וניצבים שם מסביב לכסא הכבוד
כראוי לבנים הנבחרים הראויים

ואילו אנו - היושבים בגנים של מטה
נבולים ודוויים על כי נפלה עטרת ראשנו
מצווים להמשיך ולדבוק בנתיב שסללתם למעננו
וכלנו תקווה שבאחרית השנים
אלוקים ישיב למקומותנו
את אותם פרחים - יקרים, מוגנים .

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

11.3.92

אהלן ירון,

קודם כל, אני מודה לך בשביל מכתבך. פעם הראשונה מאז שנתיים וחצי שאני צריך להזכר בשפה העברית ותאמין לי שזה קשה אבל היינו חברים כל כך טובים שאני חייב לעשות מאמץ ולענות למכתבך. אז, תתקן את כל הטעויות ואני מקווה שאתה לפחות תבין את כל מה שאני מתכוון לכתוב.

טוב, גם אני אספר לך מה שקרה לי במשך שנתיים. מכיתה י"א עברתי לכיתה י"ב מרעית (10 שעות מתמטיקה, 8 שעות פיזיקה וכימיה וגם קצת צרפתית, אנגלית, פילוסופיה, ביולוגיה וספורט). בסוף שנת הלימודים (ב - 21.6.91) עברתי מבחני הבגרות בהצלחה כאן, בצרפת, אתה עובר מבחני הבגרות במשך יומיים וחצי שמחולקים ל - 4 שעות פיזיקה, 4 שעות מתמטיקה, 4 שעות ביולוגיה, 4 שעות פילוסופיה ו - 4 שעות היסטוריה - גיאוגרפיה. כל מי שיש לו ממוצע יותר גבוה מ - 10/20 מתקבל ולי היה ממוצע של 13.6/20 השנה אני לומד ב - MATHEMATIQUES SUPERIEURES עם 15 שעות מתמטיקה ו - 11 שעות פיזיקה - כימיה.

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

זה מאד קשה אבל, כמו שאתה בטח זוכר, אני די אוהב את המתמטיקה.

אני לא יודע למה, אבל אני פתאום נזכר במקרה כשהיתה הפסקת חשמל והצטרכנו להכין חיבור באנגלית בשביל בלה קאהן. זוכר? אני עדיין יכול לראות אותך מחפש את המילים במילון לאור המנורה. היו כמה רגעים כאלה ממש חזקים בינינו שאני לא אשכח. החיים כל כך שונים בצרפת, אי אפשר לעבור בחוויות כאלה כאן.

אז, ככה, הכטחתי שאבוא לשרת בצבא בסוף הלימודים? קשה לי לענות לזה. תנסה לשים את עצמך במקומי. יש לי ברירה בין לשרת בארץ במשך שלוש שנים ולסכן את חיי כל יום בשטחים לבין לשרת במשך עשרה חודשים בצרפת בלי לסכן את חיי אפילו רגע אחד. תחשוב שאתה יהודי שעבר חמש עשרה שנות חייו בצרפת ושלוש שנים בארץ, מה היתה בוחר במקומי אפילו אז, כשהיית שואל אותי אם אבוא לשרת הייתי עונה לך "אולי"...

תגיד לי מה המשפט "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם" מזכיר לך?

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

אני מקווה שזה מזכיר לך משהו כי אם לא, זאת אומרת ששקרת בתקופה שבה האמנתי שהיינו חברים טובים ושבעצם מעולם לא הכרנו אחד את השני. לכן אני בטוח שזה מזכיר לך משהו, לא? אני לא יודע מה לספר לך... כן, ראיתי את הסבא של דוד בנישו שגר בבורדו (כמו שאתה יודע) ושומר לי שדוד ניסה להתקשר איתי אבל לא מצא את מספר הטלפון שלי. חבל...

פעם הבאה, הנסה בבקשה לכתוב יותר טוב כי לא הצלחתי לקרוא את כל המילים, בינתיים להתראות.

DAVID

נ.ב. הכתובת שלי על המעטפה

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

כס"ד

לדוד!

מאד שמחתי לקבל את מכתבך, לפני שאענה למכתבך אספר לך מה קרה איתי במשך השנה האחרונה.

כתבתי לך במכתב שהועבר לך דרך הסבא של דוד בנישו שאני הולך ללמוד בישיבת "מרכז הרב" בקרית משה בירושלים ואכן כן התחלתי שם את השנה וכעבור שבועיים "נשכזתי" (זאת מילה חדשה ופירושה הוא התאכזבתי, לא הייתי מרוצה) ולכן עברתי ל"ישיבת הסדר" "אור עציון" אשר נמצאת ביישוב "מרכז שפירא" ליד אשקלון. בישיבה זו אנו לומדים שנה וחצי אי"ה ואח"כ מתגייסים לשנה וחצי כל החברה ביחד וחוזרים לישיבה במשך כשנתיים = סה"כ התכנית היא חמש שנים. בישיבה אנו לומדים רק תורה וסדר היום מתחלק כך: רוב היום גמרא ומקצת מהיום אנו לומדים הלכה, אמונה ותנ"ך. את סדר היום אנו מתחילים בשעה 6.40 בבוקר בתפילת שחרית ומסיימים אותו בסביבות 12.00 בלילה, בישיבה זו אין עונשים, אין מבחנים, אין רישומים, אפשר לצאת ולבוא מתי שאתה רוצה, אפשר ללמוד מה שאתה רוצה.

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

לגבי הצבא אנו עושים שנה וחצי לא כמו כולם בשלוש שנים מכיון שהצבא מקצר לנו מס' תהליכים שאפשר לקצר אותם, מה שיוצא שאנו גם לומדים תורה וגם הולכים לצבא ואין סתירה בין השניים אלא ללכת לצבא זו מצוה מהתורה ובעזרת השם אנו נתגייס בפסח הבא.

אנו יכולים להתגייס לשלוש חילות: צנחנים, חיל רגלים ושריון ומי שאינו יכול להיות קרבי הולך להיות "ג'ובניק" (מודיעין, משגיח כשרות, שלישות, אפסנאות ועוד) אז זהו פחות או יותר אתי עכשיו. אנחנו קצת בחופשת פסח. עשיתי דווקא הרכה טיולים בתופשה הזאת הייתי כמה ימים ברמת הגולן, הלכנו לכמה טיולים במדבר יהודה טילנו גם באזור ירושלים בקיצור היה חופש נפלא. השבוע כיום שישי אני חוזר לישיבה. בע"ה ביום חמישי הבא נחגוג את "יום העצמאות" זוכר אותו? וכשבויעיים אחריו את "יום ירושלים" ואת ל"ג בעומר בקיצור אני מקווה שאתה זוכר אותם. בטח אתה שואל מה שלום החבר'ה?

אז ככה, חלק מהחבר'ה ב"ישיבות הסדר" (רוכס) וחלק מהחברה הלכו ישר לצבא חלקם ליחידות קרביות מוכרות וחלקם ליחידות קרביות רגילות.

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

ובטח אתה שואל עוד יותר מה עם אייל?

אז ככה, אייל בהתחלה חשב ללכת לעתודה באוניברסיטה אבל לבסוף התחרט והלך ישר לצבא והוא כיום "ג'ובניק" (לא קרבי) וסה"כ החבר'ה מרגישים טוב ב"ה.

* אז ככה, נענה על מכתבך ששלחת אלי:

דבר ראשון: אני לא כל כך זוכר את המקרה שחיברנו חיבור אבל אם אתה אומר אני מאמין.

דבר שני: זוכר גם זוכר את המשפט "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד עולם" וזה אמת מה שאמרתי לך אז ולא שיקרתי.

דבר שלישי: לגבי ההתלבטות שלך אם לשרת בארץ או לשרת בחו"ל יכול להיות שתגובתי תהיה קצת חריפה בענין, אבל זו דעתי והיא לא צריכה להפריע בכלל לחברות ביננו. אני אומר לך את האמת אני בכלל לא מבין את ההתלבטות בין לשרת בצבא עם ישראל לבין לשרת בצבא של גויים.

בין לשרת בצבא עם ישראל המוסרי שעד שיוורים כדור אחד בערכי שזורק אבן שרוצה להרוג אותך מקיימים אלפי התווכחויות אם זה מוסרי או לא ויורים בדורי פלסטיק,

התכתבות בין רוצר לחן ירון ז"ל

גז מדמיע רק כדי למנוע שאדם יהרג, נכון שלפעמים אין ברירה להרוג את האדם הזה שרצה להרוג. המוסרי ביותר שיכול להיות שעם ישראל יהיה בארצו ויחיה בה כמו שכל עם נמצא בארץ שלו ומי שמפריע לזה צריך להענש ולמרות זאת מאד עצוב לחיילים שעושים הם את הדברים הללו מה שאין כן אצל הרבה צבאות של גויים.

תסתכל בעצמך ותראה את צבא אנגליה לפני מס' שנים באירלנד ובסקוטלנד איזה שחיתות מוסרית איך שהם הרגו וטבחו ואף אחד לא דיבר.

לפני ארבעים שנה הנאצים הרגו וטבחו בנו 6 מיליון יהודים. ארה"ב, אנגליה, צרפת ובריה"מ יכלו למנוע זאת והם לא מנעו דבר.

לפני שנתיים בסין שניסו לעשות הפיכה טבחו הסינים כמה אלפים מישהוא דיבר ואמר שזה לא מוסרי? אף אחד למרות שזה לא היה מוסרי העיראקים עכשיו שוחטים את הכורדים מישהו מדבר ועוד אני יכול להראות לך עוד המון דוגמאות בימינו שהעמים האחרים עושים מעשים לא מוסריים ואין עם יותר מוסרי מעם ישראל. יכול להיות שהתקשורת הצרפתית האנטישמית מראה לכם שם דברים בגנות ישראל קוראת לצבא ישראל צבא הכיבוש הישראלי ח"ו.

קוים לדמותו של בן

ירון נולד בייז באדר אי תשליג בירושלים. לידתו המוקדמת בתחילת החודש השמיני כבר בשרה על מידת הזריזות והחשיבות הרבה של גורם הזמן בחייו.

כבר כילד ניחן ירון בשקט נפשי, התנהג באדיבות רבה לסובבים אותו, בעל כושר ריכוז גבוה, ידע להעסיק את עצמו במשחקי חשיבה שעות ארוכות.

הוא השרה על סביבתו רוגע, שלווה, בטחון. הוא ניחן באור מיוחד, היה קורן כולו, זורח בחיוך שכובש אותך עד שאינך יכול לעצור בעצמך ואתה נסחף בעל כורחך בחיוך רחב, אתה עצמך מתמלא שמחה המתפרצת לצאת.

היתה לו דמות מיוחדת במינה ביחסו להורים, לאחים ולחברים, דמות בוגרת אשר שמשה דוגמא אישית למופת בכל התחומים, דמות של מחנך עם סגנון מלטף, פסיכולוג מומחה ללא תעודה והסמכה.

היו לו כושר ויכולת הקשבה בלתי רגילים, גישה ויחס מיוחד לכל הסביבה, אהבה מושלמת ואמיתית אשר התבטאה באהבת ה', אהבת עם ישראל ותורתו, אהבת האדם כאדם.

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

שנתיים ותהיה במקום תואר שני תואר ראשון ותוכל להשלים זאת אחר כך. כמו שכל אחד פה בארץ עושה זאת.

* אמרת שבארץ אתה מסכן את חייך יום יום בשטחים ואילו בצרפת אתה לא מסכן את חייך שעה אחת.

רואים שאתם ניזונים מטלויזיה ורדיו אנטישמים כי הנתון הזה הוא פשוט שטויות ואני לא מאשים אותך אלא אך ורק את אמצעי התקשורת.

א. הסיכון ללכת בכביש להדרס ולמות גדול פי כמה מאשר להיהרג ח"ו ביהודה, שומרון ועזה.

ב. מצב הפשיעה בצרפת הוא גרוע וישנו סיכון גדול שאנשים יפגעו ממושעים הרבה יותר מזה הקיים בארץ.

ג. האנטישמיות בצרפת "חוגגת" ועולה מיום ליום ואין אני צריך לספר לך שהמפלגה הנאצית בצרפת בעליה ר"ל ואל תגיד לי שזה לא מסוכן ליהודי להסתובב ברחוב.

ד. מה עם סיכון רוחני של התבוללות שאחוז ניכר שכל היהודים בצרפת מתבוללים זו לא סכנת נפשות? לפי דעתי "זו הסכנה הגדולה ביותר של עם ישראל".

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

אני מקוה שאתה לא נפגע מהניסוח "החריף" פשוט אני לא מאשים אותך אלא את הסביבה שבה אתה נמצא בגלות ופשוט לא נרתנים לך לשמוע את הצד האמיתי אלא את הצד האנטי-שמי כמובן שאני לא חושב שכל הצרפתים הם אנטישמים חס וחלילה יש הרבה צרפתים חסידי אומות העולם ואוהבים יהודים אבל יש גם הרבה אנטישמים לכן דוד אני יודע שהדרישה הזאת קשה לקום יום אחד, לעזוב ולומר אני עולה ארצה ומשרת את העם שלי ואת הארץ שלי אבל אין מה לעשות זאת האמת ולפעמים האמת קשה. אנו העם היהודי אין לנו מקום אחר חוץ מארץ ישראל, זה הבית שלנו וזה המקום היחידי שבו אנו יכולים להרגיש בבית, להתלבש איך שאנו רוצים, להביע את הדעות שלנו איך שאנו רוצים, לגור איפה שאנו רוצים ואף אחד לא יאמר לנו מה לעשות כי זה ביתנו ומכוון שזה ביתנו בית כל עם ישראל היחידי צריכים אנו לשמור עליו וצריכים אנו להראות לכל העולם שאנו נחושים בדעתנו שזה ביתנו היחידי ואם נעשה חשבונות של סיכונים פה ושם אז אולי כולנו נעזוב את הארץ ח"ו ולא נסתכן? אלא אני חושב שהפתרון הוא שכל היהודים צריכים לעלות ארצה ולהראות לעולם שזה ביתנו וזה הבית שלנו ורק אז העולם יבין ברגע שיראה שאנו נחושים בדעתנו שארץ ישראל שלנו והיא ביתנו.

התכתבות בין דוד לחן ירון ז"ל

אני יודע שזה קשה לקום יום אחד ולעזוב ישנם בעיות של פרנסה בעיקר אבל תחשוב על העם כולו שנמצא כאן שאתה צריך לעזור לו ולכל עם ישראל, תחשוב שברגע שתהיה, יהיה לך קשה בדברים מסויימים אבל חרגיש אתה בבית, מי לא אוהב להיות בבית שלו שיוכל להתנהג בו בחופשיות?

ולסיום אסיים בדבר תורה קצר שקשור למה שאמרנו:
הגמ' במסכת שבת דף קמ"ה ע"ב מספרת סיפור" ר' יוחנן שהיה גר בארץ ישראל היו לו שני תלמידים ר' חיא ור' אמי ושאלו את ר' יוחנן שאלה: מדוע הת"ח שמצויים בכבל לובשים בגדים מהודרים מאד? ענה להם ר' יוחנן: מפני שאינם בני מקומן כלומר מכיון שאינם נמצאים במקום שלהם הרגיל בארץ ישראל, בבית שלהם לכן הם לבושים בצורה מהודרת. ואנו רואים זו גם כן כאשר אדם הולך למשהוא אחר הוא מתלבש בצורה מהודרת אבל בבית האדם יותר פשוט ויכול ללכת אפילו עם פיג'מה, נעלי בית כך אותו הדבר בארץ האדם מרגיש בבית ולכן הלבוש שלו שונה והדעות שלו שונות כי הוא נמצא בבית מה שאין כן אדם הנמצא בחו"ל לא נמצא בבית ולכן כל אורח חיים שלו שונה.

בברכת לשנה הבאה בירושלים הבנויה,

התכתבות בין ברור לחן ירון ל"א

צריך להבין שעם פלשתינני לא היה ולא נברא אלא זה קיבוץ של אנשים שכאו מהאזור הערבי לארץ לפני מקסימום 150 והרי ברור שהארץ שלנו.

כבר שלושת אלפים שנה ומה לעשות שכאו הרומאים והגלו אותנו משם. עם ישראל רצה לחזור אליה כבר אלפיים שנה וכל מי שהיה יכול לחזור אליה חזר והעם היחידי שהתגעגע ונכסף לארץ זאת היה עם ישראל שום עם אחר לא התגעגע ולא רצה לחזור אליה. ופתאום קמו להם אנשים מסויימים שטוענים לארץ זו מי הם בכלל. הזכות על ארץ זו היא אך ורק של עם ישראל. נכון באמת צריך לתת לערבים לגור כאן ולא להוציא אותם, רק שיתנהגו כמו בני אדם ולא כמו חיות.

* אתה אמרת שהית אזרח צרפת 15 שנה ואזרח הארץ 3 שנים אני אומר לך את האמת אני לא מכין את החשבון הלוגי הזה הרי אתה שייך לעם ישראל וזה שאתה חי טוב בצרפת זה רק בגלל מדינת ישראל מכיון שאם לא היתה מדינת ישראל ח"ו היו יהודי הגלות עדיין נרדפים והיו נראים כעלוקה ולא היה איזה גוף שידאג לאינטרסים שלכם.

* לגבי השלוש שנים מול עשרה חודשים בצרפת אני גם לא מכין, איזה חשבונות אלה אם עם ישראל צריך אותך שתעזור לו, צריך צבא חזק אז מה החשבונות האלה, אז "תפסיד"

אמאריס לזכרו fe לחן ירוו ז"ל

אהבתו לארץ ישראל היתה עצומה וסוערת, התנגד נמרצות למושג חוי"ל ולנסיעות לחוץ לארץ.

בבית הספר היה הילד החזק, בעל כח פיזי מצד אחד ובעל נפש עדינה מצד שני. רבים ראו בו יועץ, מדריך ומנהיג בעל מידות, צנוע ובעל רוח נמוכה, חברים קראו לו "הצדיק". עוד בהיותו בן 13 שאף לשלמות.

בישיבת חורב התעלה בלימוד תורה וקבע לעצמו כמטרה חיזוק לימודי הקדש ואכן השקיע את כל זמנו ומרצו בזה.

סדר יומו התחיל בשעה 5:30 והסתיים בחצות.

"והגית בו יומם ולילה" קיים בשלמות, ניצל את זמנו בצורה המקסימלית והיעילה ביותר. כל זמן פנוי נועד ללימוד ועיון בספרי קדש ובמחשבת ישראל.

היה חבר פעיל בבני עקיבא ואת ההדרכה קיבל על עצמו בכובד ראש, בהתלהבות וראה במשימה זו אתגר ורצה לממש ולתרום לחיזוקם הרוחני של חניכיו.

היה מדריך נערץ ובעל השפעה רבה על סביבתו. כמדריך העביר את כל הרעיונות והעקרונות בהם האמין, ניסה לכוון ולהשפיע, לעזור לכל פרט ולקבוצה ככלל להתקדם

אמארים אזכרו fe אזח ירון ז"ל

ולהשתפר. יצר קשרים קרובים עם חניכיו אשר נמשכו גם אחרי שעזב את ההזרחה. ירון הקדיש את עצמו יותר ויותר לחברים, לפעילות למען אחרים, לכלל.

לכל אחד מחניכיו היה מקום בלב אצלו וזמן למתן עצות והכוונה בכל דבר ובעיה שהתעוררה.

ואכן הצליח בשנות פעילותו בבני עקיבא להשפיע ולכוון את חניכיו להתקבל בישיבות תיכוניות כדי להגדיל תורה ולהאדירה.

הדברים שהפכו עקריים בחייו, שאיפתו לשלמות, אהבותיו הגדולות, דבקו באמת, ליוו את כל מעשיו והדריכו אותו בהתנהגותו ודרישותיו מעצמו.

היה הדחף החזק לבקשתו המתמדת, ללמוד טוב יותר ולגדול ולהתעלות בתורה ובעשייה, לתיקון מידותיו.

אמונתו היתה מוחלטת וללא פשרות.

ישיבת מרכז הרב היתה עבורו תחנת ביניים קצרה ביותר. לאחר כשבועיים ראה במסגרת זו מקום של התעלות ברוחניות ובתורה, כאשר הוא חיפש יותר את העשייה וישום של כל המטען הרוחני אשר צבר בשנים הקודמות וזאת יכול היה להגשים בישיבת אור עציון.

אמארים לזכרו של אהרן ירון ז"ל

במיוחד בעזרה לזולת חיזק את רוחם של חברים שבאו מארץ רחוקה לשבת בבית הי לחזות בנעם הי ולבקר בהיכלו והחזיר בהם את התשוקה והאהבה לארץ ישראל. לתחנה האחרונה בחייו, בצבא, הגיע מתוך אמונה ורצון עז לתרום ולהפיק מעצמו את מירב התועלת, מתוך הכרה מלאה כי שרותו הצבאי הוא בגדר שליחות של מצוה. גם כאן המשיך לדרוש מעצמו שלמות ללא פשרות בכל פרט ופרט.

שלושה עקרים קנו להם שביתה על לוח ליבו -

אהבת עם ישראל, אהבת ארץ ישראל ודבקות עזה בתורת ישראל ובמורשת ישראל. שלושה עקרים אלו מצאו ביטוי מלא והולם בכל פרקי חייו הקצרים בתחנות השונות.

חייו הקדושים נקטעו בי"ח מנחם אב תשנ"ג כאשר בהיותו בדרכו הביתה, נחטף, נהרג ונשרף על ידי מרצחים בני עולה וכך החזיר את נשמתו המיוחדת והטהורה לבוראו בצורת המוות אשר אפיינה וביטאה באופן משמעותי את אורח חייו הקדושים.

הוא נפל קרבן למען כלל עם ישראל ולמען ארץ ישראל, אותם כה אהב ללא פדות וסייג. וכך אמר רב שהכירו מקרוב,

"ירון לא יכול היה למות מיתה אחרת אלא מיתה על קידוש הי"י."

תהי נשמתו צרורה בצרור החיים

תורה וארץ

רוצה אני במאמר זה להתייחס אל חלומי של יעקב ומתוכו להאיר, ולו במעט, על אישיותו המיוחדת והנפלאה של אחי היקר והקדוש, ירון הי"ד.

ישנם סוגים שונים של חלומות; ישנם חלומות נבואיים, כלומר חלומות עם השלכות לעתיד. וישנם חלומות שאינם אלא דברי הבל. הגמרא בברכות (נה עמוד א) מתייחסת אל החלום ואומרת "אין מראים לו אדם אלא מהרהורי לבו". אם כן, זה תלוי מיהו החולם ומהם מחשבותיו, הרהוריו וכדומה.

בהמשך, הגמרא (נו עמוד ב) מספרת, כדי להוכיח שאכן מראים לאדם בחלומי את הדברים שעליהם הרהר ביום, על שבור מלכא, מלך פרס, ששאל את שמואל, שמעתי שחכם אתה, אם כן תאמר לי מה אחלום בלילה. אמר שמואל לשבור מלכא, תחלום שרומי מביסה אותך במלחמה, לוקחים אותך בשבי ושם תטחן גרעיני תמרים בריחיים של זהב. דבר זה הטריד מאוד את שבור מלכא, על כך הוא חשב במשך כל היום ואכן חלם על כך בלילה.

כך גם חלומי של יעקב למעשה, מבטא את הרהורי ליבו הפנימיים, את מהותו וענינו בחיים. חלומי של יעקב מתחלק לשני חלקים -

אמאריס, אזכרו fe לחו ירוו ז"ל

א הבטחה אלוקית:

אני ה'... הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך, והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה... והנה אנוכי עמך ושמרתיו בכל אשר תלך והשיבותיך אל האדמה הזאת כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך. (בראשית כח, יג-טו)

המציאות בה יעקב אבינו חי קשה ומסובכת, שכן הוא מחוסר בית, עני וחסר כל. ובניגוד למציאות זו באה כעת ההבטחה האלוקית שיעקב אבינו ישמר בכל הדרך הארוכה, ממציאות מסובכת זו ועד העתיד הגדול שמובטח לו ולבניו.

ב מראה הסולם: "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". הסולם, למעשה, מחבר שמיים וארץ. הוא אמנם "מוצב ארצה" - פונה מהעליונות אל הארציות, אך גם "מגיע השמימה" הארציות עצמה יונקת היא מן השמים, מן העליונים. הסולם, בעצם, זהו יעקב בעצמו. שמימי וארצי בבת אחת; רוחניותו פונה ומתפשטת אל תיקון המעשיות, הארציות וזוהי, למעשה, הכפילות שמצויה ביעקב.

מראה זה שרואה יעקב "והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו" - עולים לשמים לינוק ולהתמלא מן המקור האלוקי, וזאת על מנת לשוב אל הארציות ולהשפיע ולהאיר בה. הצדיק, העילוי הרוחני אינו מסתפק בריחוף בעולמות העליונים אלא שב הוא אל הארציות,

ישראל שכל כך אהבת וכל חלק ממנה הרגשת. מתה למען עם ישראל ולמען תורת ישראל שאותה בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך קיימת וקידשת. ירוני. חשבתי שבעוד שנה אהיה כחתונתך, אבל הקביה חשב אחרת ולקח אותך מאיתנו כמו מיתר שנקרע מכינור אך האצבעות מהפשות את אותו מיתר בכרי לפרוט עליו, להמשיך וליהנות מהצליל הטוב שהפיק. הצליל שאתה ירון, ניגנת לנו ושמענו. צליל אהבת התורה, אהבת ארץ ישראל ועם ישראל כולו.

מתפללת אני לקב"ה שיתן בכולנו את הכוח להמשיך ולנגן את הצליל שהותיר לנו ירון הירד.

אחותך האוהבת,

עדו

אמארים לזכרו של אהו ירון ז"ל

אל המציאות עם כל האוצר הרוחני שאצר ורכש לעצמו על מנת לתקן ולפעול באותה מציאות ארצית.

כעין זה מסביר הרב זצ"ל בעולת ראייה בפירושו לעקידת יצחק. אברהם אבינו התעלה בעקידה למדרגה רוחנית כל כך גבוהה עד כדי כך שנעריו, אליעזר וישמעאל שלא היו סתם נערים, אינם מסוגלים להיות נוכחים באותו מעמד. ולכן אברהם אומר להם "שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה" (בראשית כב, ה). אך יחד עם זאת אין אברהם נשאר במדרגה רוחנית עליונה, אין הוא נשאר מנותק מן המציאות אלא "וישוב אברהם אל נעריו ויקומו וילכו אל באר שבע" (שם שם, יט). אברהם שב אל המציאות הרגילה וכך מגדיר זאת מרן הרב זצ"ל:

אחרי כל ההתרוממות הנשגבה אשר עברה על נפשו, לא פעל עליו שום דבר להפרד מאותה המידה הגדולה של השפעה על העולם, על הסביבה עם כל חמריותה. הוא שב אל נעריו על פי מצבם, אותם הנערים אשר הניחם עם החמור, שב אליהם להדרש להם, להעלותם ולשכללם. (עולת ראייה חלק א עמוד צו)
כשיעקב מתעורר מהחלום נאמר

ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים.

(בראשית כח, יז)

אמאריס לזכרו fe לחן ירון ז"ל

יעקב אינו תולה מראה זה שראה בעצמו, בזכותו, אלא בקדושת המקום בו הוא נמצא. קדושת ארץ ישראל, שהיא בית אלוקים ושער השמים, רק בה יוכל יעקב לבצע את תפקידו, לחבר שמים וארץ, "קפל הקב"ה כל ארץ ישראל תחתיו" (רש"י שם). בשעת החלום. למעשה, מתוך מהותה וענינה של ארץ ישראל חולם יעקב את החלום שמבטא את אישיותו ופנימיותו של יעקב - חיבור שמים עם ארץ.

אחי היקר והקדוש, ירון הי"ד ללא ספק הגיע למדרגה גבוהה זו של חיבור בין שמים וארץ בצורה הגדולה ביותר ובדרך הטבעית ביותר.

שני דברים גדולים אלו, תורה וארץ שכמו שמים וארץ לכאורה נראים כסותרים זה את זה, השתלבו והתחברו באישיותו של ירון כדבר ברור מאליו בצורה הכי יפה והכי טבעית. הדוגמה שמבטאת זאת בצורה האמיתית והיפה ביותר זהו מכתבו של ירון לדוד - חברו מצרפת.

ירון היה יכול להסתגר בדי אמות של תורה והלכה, לשכוח מכל הסובב אותו ולהתעלות ברוחניות אך ירון היקר לא רצה לבחור בדרך זו, להיפך, אחרי מספר שנים (בשנות לימודיו מחטיבת הביניים ועד לסיום הישיבה התיכונית) שעלה בהם והתעלה מבחינה רוחנית באופן המירבי שהיה יכול, החליט ירון "לרדת" ולחזור אל המציאות הרגילה ולהשפיע

בנוק הימניסמחה

אמאריס לזכרו של אחו ירון ז"ל

מאורו הנפלא ומאוצרו המלא עליו שקד במשך השנים. לכל הסובבים אותו, ירון היה חפץ בתפארת הכל ובתקנת הכל.

כל מי שהכיר את ירון היקר לעומק ידע והרגיש שהוא עילוי רוחני, צדיק שאינו שייך לנו מחד, אך מאידך בלט אצלו במיוחד **החיבור לכל אחד ואחד** "למטה" בתחתונים, החיבור לעם ולארץ.

אחי היקר בחייו הקצרים, מלאי התוכן והעשייה, אכן הגיע להכרה ברורה ועמוקה בכך שתקומת ישראל קשורה דוקא לחיבור הזה בין תורה וארץ, בין תורה וצבא. דרגה זו צריכה להיות טבעית באדם, כפי שהיתה אצל אחי היקר והקדוש. מי יתן ובעזרת ה' נזכה להגיע להכרה והבנה זו ומתוך כך נזכה לגאולה שלמה ולנחמת ציון ובנין ירושלים.

תהי נשמתו הקדושה צרורה בצרור החיים. אמן

ירון. השנה הלפה לה כל-כך מהר, ומאוד קשה לנו לעכל

שאינך אתנו בשבתות ובחגים.

מדי פעם אני מוצאת עצמי רואה את דמותך נכנסת הביתה
ובשמחה רצה לעברך כמבקשת למצוא תשובות לכל שאלותי, וכמו
תמיד תקשיב בסבלנות האופיינית לך וכשאסיים את דברי תפתח
אתה בדבריך ומשפט הסיום יהיה: עדידוש, אני מקווה שזה עור.

ירון. זה עור, עור מאוד ועדיין עור.

כשאני ניסעת באוטובוס נוהגת אני להרהר ולהביט מבעד לחלון,
מבטי נעל בחייל חסון ויפה עם חיוך מואר ומאיר, חייל שדומה לירון
ולפתע מתמלא ליבי שמחה ואושר עד כדי-כך שירדתי כאותה התחנה
והתחלתי לרוץ. אנשים הביטו בי בתמיהה, יודעת אני שאינם יודעים
שראיתי את ירוני שלי ורוצה אני להחזירו הביתה, ששוב הוא יהיה
אתנו והכל ישוב לאיך שהיה. רוצה אני להתייעץ איתו, לאפות לו
עוגה, לתת לו נשיקה.

ירוני שלי, אחי היקר!

יושבת אני בחדרך ותמונתך המחייכת מונחת מולי ואתה מחייך לעברי ואי-אפשר שלא לחייך בשרואים את תמונתך והתמונה הזאת כל כך היה שאני מוצאת עצמי משוחחת עימך ושואלת אותך שאלות ואתה מחייך ולא עונה. ומיד אני מבינה שאינך יכול לענות לשאלותי במלים, כי אם בחיוכים - באותו חיוך מצולם, מבעד לאותה תמונה דוממת. מנסה אני דרך אחרת - פותחת את החלון, מסתכלת השמימה ושואלת אותך - ואין קול ואין עונה, רק הרוח מנגנת לה מנגינה הרישית - בטח הוא שומע, הוא לא יכול לענות, הוא מהיך. גם למעלה שומע אתה אחי ואינך עונה - אך אותו חיוך נצחי זה כאילו משיב לכל שאלותי...

אני רצה כל עוד נפשי בי וכשהגעתי זה לא היה ירוני שאני מכירה
אלא חייל שדומה לו. נעמרת מול החייל בעיניים עצובות, והלה מסתכל
עלי ואינו מבין לאן נעלמה אותה השמחה שראה בנערה שרצה
לקראתו. החייל לא ידע שלרגע חשבתי שהוא אחי, האח שאהבתי
והערצתי ועדיין אוהבת ועדיין מעריצה. רציתי לחבק אותו, ולחשוב
שאני מחבקת את ירון, לחזור שוב לאותם הימים שבהם היה בא
ומחבקני ואני הייתי מלאה גאווה על האח שיש לי.

ירוני אחי היקר. זאת הפעם הראשונה שאני חשה עמוק את
משמעות המילה געגוע. הגעגוע לשמוע את קולך שר ומירות שבת,
לשמוע את קולך אומר לי ברוך ובאהבה: עדידוש, מה הענינים?
לשמוע ממך עצות לכל דבר. לסיים כל דבר בצחוק המתגלגל שמפיק
לסביבתו אהבה. הגעגוע הוא חלל גדול בלב ששום תחליף לא יוכל
למלא אותו.

אחי הקדוש והיקר. יודעת אני שמיתתך היתה מיתת קודש. המיתה
הקרושה הוואת אפיינה את אישיותך המיוחדת, נפלת על אדמת ארץ

אני מסתכלת לעברך ומרכינה ראשי על הספריה שלך והכל חוזר ומציף אותי. נזכרת אני באותו יום המישי בצהרים שהגעת הביתה כדי להיפרד מאיתנו - ואף אחד לא העלה על רעתו שזו הפעם האחרונה שרואים אותך ירוני שלי. אם הייתי יודעת שזהו יומך האחרון הייתי מחבקת אותך חזק חזק ואומרת לך: תודה, תודה לך ירוני שלי על כל השנים היפות והנפלאות בהם זכיתי לחיות במחיצתך. אך לא ידעתי, לא דיבקתי ולא אמרתי דבר. ובאותו יום המישי בלילה פקחתי את עיני ואמא אמרה לי בשקט: עדי, ירון נחטף. רממה שררה בחדר - אף אחד לא רצה להאמין שזאת האמת. לא יכול להיות. אמרתי בלבי. הוא היה כאן ביום המישי בצהרים והבטיח שיבוא לשבת - אחי הגדול תמיד מקיים הבטחותו רצייתי להאמין שתחזור לשבת ותלטף אותי ותאמר: עדי, אל תדאגי, עכשיו הכל בסדר, אני חי ושלם. אך זה לא קרה והגיעו כדי לבשר לנו שרצחו אותך - לא האמנתי. לא רצייתי להאמין. הסתכלתי לעברה של אמא ואמרתי: לא!!! אמא, הם טועים, אל תאמיני להם, זאת טעות. ירון לא מתו אחי לא מתו אמא, ירון שלנו חי, נכון אמא לא ענתה. רק הסתכלה לעברי בעיניים טובות ואדומות שדמעות השכול זלגו מהן. ירוני שלי, היה קשה לי להבין כיצד אדם כל כך חי - מת. לא הבנתי כיצד הכל קפא כל כך מהר. לאחר שטמנו אותך החלו לזלוג מעיני דמעות שקטות והרוח הקיצית הנעימה ליטפה את פני כאילו ניסתה לנחמני. אך עדיין היה קשה משום שידעתי שיש לי שאלות כה רבות לשאול אותך והאח

הגרול שלי שתמיד היה עונה עליהן - איננו. ואני צריכה לענות לעצמי על כל שאלותי ולברר אני צריכה להתמודד עם הרגעים הקשים האלה של היסרון וגעגוע. ילדה בת 13, ירון, צריכה להבין שאין יותר מי שיעזור לה ללמוד למבחנים, מי שיתן עצות, נשיקות, חיבוקים ועירודים, היא צריכה לרעת שיעברו חגים, שבתות וימי חול - והאח האהוב, לא ישוב. לא לשבת ואפילו לא להג והכסא בשלחן השבת יהיה ריק ועל השולחן יונחו בסדר מופתי: הכוס, הצלחת וספר פרשת-שבוע, ואני אצעק ואתה לא תענה ואני אשאל ואתה לא תשיב, רק תחייך ושוב תחייך מבעד לאותה תמונה דוממת עם אותו מכט עמוק. ועוגת יום ההולדת של גיל 20 מחכה שמישהו יבוא - יכבה את הנרות ויפרוס אותה לפרוסות ויחלק לכולם כשברקע צחוק המתגלגל.

והחיים ממשיכים במסלולם, ואנו צועדים יחד איתם במסלול מיוחד
וקשה, אך איננו לבד. בידינו האחת אוהוים אנו בידו של הקב"ה
ובידינו השניה בידך ובדרךך ירוני שלנו, של כולם. וכך אנו מתקדמים,
ויש מעידות ויש נפילות וגעגועים, אך משני הצדדים מגינים עלינו
וכשאנו כמעט נופלים משתי צידי הדרך מושטות לנו הידיים הללו
ומחוקות אותנו ועוזרות לנו להמשיך עם הרבה כוח.

ואני ממשיכה, ירוני שלי, אינני נשברת - אני ממשיכה!

ולעולם לא שוכחת את האח האהוב שלי.

לנצח, אחי, אזכור אותך תמיד.

אוהבת ומתגעגעת מאד

עדי

ירון!

הוא ידע הכל. היום כשאני מסתכלת לאחור

אני אומרת בבטחון - ירון אחי ידע הכל.

הוא ידע הכל ולא פחד

הוא בא בגאווה מאיתנו נפרד

כשבילו היה המוות "שקרי"

וביקש להגשים יעודו של כל יהודי.

לעשות הכל למען בני עמו

וכך קידש שם אלוקיו.

תהיה נשמתו הקדושה צרורה בצרור החיים

אחותך האוהבת

עינב